

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

PLAMÉNEK MDLÝ . . .

Jul. Skarlandt.

Tak eze už dnes hlas ten slyšít znít.
Květ hostejný jak v cestu kdýby pad'.
Kdož můž' jít kol . . . Snad dnes by
mohl jít
a v smích květ ten ve prach zašlapat!

A mnis, že vše už navždy ukončeno,
že ubaho, co věčně chtělo plát . . .
Jen óněv zlý to sladké buď jméno,
kdy nenávistí pustý zhyj Ti chlad!

Plamének mdlý však v srdeci dál se
tlesá
a duš' tvou jak smutný sel by stín. —
Ze dávná bolest znovu povzdech se,
ty zblábnouti vážá do hlubin,

a sám jdeš žít podél květiných břehů
vždy hotov vlnám trosky srdce dát.
Pro mrtvého smu nenávratnou něhu,
pro květ, jež' můž' kdos ve prach
zašlapat!

ZA PÍ. LEAH ROSEWATER-ROVOU.

Paní Rosewaterová, manželka zesnulého po celé Americe a i v Evropě známého redaktora a vydavatele denníku "Omaha Bee," p. Edwarda Rosewata, dokonala svoji pozemskou pouť dne 28. m. m. Seznámila jsem se s touto paní před dvaceti roky a při prvním setkání jsem jí dobrou, upřímnou povahu seznala. Později, když nás obchodní záležitosti úžeji sblížily a navštěvovaly se a i při hostinách, vždy byla stejnou milou společnicí, vzdor postavení, v kterém se nacházela. — Nikdy se nevyvínila, ani třela do popředí, ač by jí na jejím místě této příležitosti byla použita. Paní Rosewaterová zůstala vždy tou stejnou skromnou, milou, dobrou matkou, která žila pro svoji rodinu a kde mohla dle sil svých chudým pomáhal, neboť byla ženou rozáfnou. Nemilovala žádných výstředních pomp, a dle toho též své dítky vychovávala, které vskutku mohou být mnohým vzorem.

Důkazem její tiché skromnosti byl i pohřeb, který se odbyval z domova její deery, pí. Anny Feilové, s níž posledních několik rok sdílela svůj domov. Přáním jejím bylo jen soukromý jednoduchý pohřeb bez květin a vši pompy. Však vzdor tomu se do bytu sešlo mnoho ctitelů zesulé a rodiny a květin taková spousta, že jim ozdobili celou dolejší část obydlí.

Do rakve ji oblékli do šatů, ve kterých byla oděná, kdy byt spjatá v pouta manželská s p. Ed. Rosewaterem, před 50 roky, jako 21-letá nevěsta. Nad rakví promluvil Rev. Luther M. Kuhns. Ku hrobu byla doprovázena pouze pozůstatky rodiny a přibuznými a jen pouze několika nejmimnějšími jejími přáteli. A jsem vskutku na to hrdá, že mezi ně čítala též mého manžela a mne a že manželka si vyvolala za jednoho z těch, kteří jí měli donést na místo věčného odpočinku, podle jejího drabého manžela, jež jí před osmi roky předělal tam, odkud není návratu. Čest budí její památce, která bude věčně mezi námi žít.

SLET A ZÁVODY SOKOLSKÉ UKONČENY.

Hosté se již pomalu do svých domovů rozjeli a nám zde po nich zbyla jen blahá upomínka, která nám připadá jako pouhý sen, ze kterého se teprve pomalu probíráme. Ano, jako pouhý sen, neboť to bylo překvapení, jak pro hosty, tak i pro nás domácí, ježto panovala zvláštní nálada po celý čas mezi námi všemi. Každý se srdečně bavil a byl vesel. Kéž bychom si my Češi mohli častěji udělati takové dostaveníčko a ve společnosti se pobaviti. Tím bychom i u naší mládeže rozvítili lásku k česťtví, že by více byla ku svému pávodu.

Jest třeba naděhnouti naši mládež pro vzácenou ilu sokolskou a tím se vzpruží i náš spolkový život.

Doufejme, že tento slet zanechá mezi námi trvalé dětky a povzbudí nás všechny ku lepší činnosti.

Přejí, by podobná nálada, jako panovala mezi členy a obecen-

stvem zde v Omaze při sletu Sokolském, též zavládla na obou sjezdech, jak J. C. D. v St. Louis, tak též i v Clevelandu na sjezdu C. S. P. S., by všude zavládlo to pravé bratrství a sesterství, které máme jen na papíře, ale v srdeci je postrádáme. Necht' zdar provází práci obou těchto těles.

V září pak se odbývá sjezd Česko-Slovenské Bratrské Podporující Jednoty, které též přejí zdar ten nejlepší. Kéž se docílí spojení všech těchto v jedno mohutné velké těleso, které by zajistilo trvalou existenci české podpůrné Jednoty.

Velice mile jsem byla potěšena dopisy a příspěvky od naší milé a vznešené dopisovatelky, slečny Arny S. z Prahy, již vzdávám dík za všechny étoucí naši "Ženskou Hlídku," jakož i vřele zdravím etěnou slečnu a těším se na další zprávy. Poř.

Mezi návštěvníky v přítomné době dli pí. Marie Žabková s rodinou u návštěvy u jednoho řidičeho učitele v Zářeví. Sošlo se tam několik učitelů a jakýsi arciděkan, ale společnost čistě polská. Živě se bavili a já tak zcela mlado jim rozuměla a přes tu chvíli se s nejakou otázkou na mě obraceli. Někdy mi ovšem sestřička otázku tlumočila, ale byla-li náhodou s jiným hostem zabavena, plynala jsem, jak se u nás říká, jen což. "A může by snad paní si přála též herbaty," (do slovně polsky si větu již nepamatuji) táže se mě hostitel. Pane Bože, co to jen chce? Věděla jsem, že o nějakém pokrmu mluví (seděli jsme totiž právě při jídelce); přikřivla jsem na souhlas, ale co strachu jsem zakusila, do stane-li se mi snad nějaké zvláštní pochoutky, které jsem ještě nikdy neokusila, či jejíž požití mi bude nemožné. Po chvíli objevil se ve dveřích děvucha s podnosem plným káfkou. No nějaká tekatina — myslím si — to nebude snad tak zlé. Ochutnám a víte, co to bylo? Čaj! A tak dárilo se mi při každé polské návštěvě, z rozpáku jsem nevyšla. Mám-li být upřímná, někdy ona řeč slouží dým; u muže se mi naprosto nelíbí. Se Slezákem se již snaže domluivím. S naší sloužebnou Zuzkou vedla jsem dlouhé čilý hovor, ona ráda by se česky naučila, a le někdy jsem si přeč nerozuměla; což rozesmálo obyčejně celou rodinu. Malá neteř Slety Iduška, která navštěvuje tamní německo-polskou školu a doma česky je vychovávaná, sama se vždy hlásila ku tlumočnicku. Věřte, bylo mi tak milé, když po čase přibývali na Moravu, odevšad jen českou řeč nebo moravské nářečí jsem slyšela. Poznala jsem, jak dobře je mezi jejími. Může mít každá mladá v sobě cos krásného, nebo je to jen zvyk; matčička však zůstala jsem nejlahodnější. Do Prahy vrátila jsem se, sama jsem původně snědla pletí, teď však do hněda opálena. Není také divu! Neprázdná jsem se při výletech na pražských silnicích pak celý den sázel a zalévala jsem v zahradě. Jež touha každé měštky alespon zde u nás, aby na první pohled poznal jí každý na tvářích pohyby na venkově. Bohatí dámy opalují se v mořských lázních, já ně venkovským sluníčkem a které čas nebo poměry to či ono ne dovoluje, zajede si za Prahu do "Ostende" a tam voda a slunce jí k osmahnutí pomůže. Ale stůj po stůj musí být do bronzova opálena — je to znak léta. Učelová řij též či oné divadelní umělkyně býva pak také tu trnava, že ani pudr stopy slunce nezakryje. — Snad jen tu a tam některá ježtí ná kráska bují se slunce, ale těch už je hodně málo. Vždyť i při lawu tence hry, jí by se uvažovala zřekla, je rovněž vystavena žhavým paprskům, leda že by nosila kukli a to není moderní, teď, když muži i ženy hezka již malinké kloboučky nosí při večerech — v ruče. Slyšela jsem, že je i jakýs kosmetický prostředek, (krém či prášek) jímž lze tmavou plet docíliti a že dost je používán. Nic netrvá věčně a tak i ožehnutá líčka nabudou po čase zajímavé bledosti, kterou se dív-

ky v městě honosí a v létě počne procedura s opalováním zrovna. — Leč čas, říci pro dnešek "Amen." Vřelý pozdrav pí. pořadatelce i milým čtenářkám. M pí. Kulíkové těším se na šťastné shledání!

Karolina Havlíčková, Bluff City, Kans. — Čtená pořadatelko, přijímáte ode mne srdečný pozdrav. Velice ráda etu "Ženskou Hlídku," v kteréž často bývají i moje myšlenky vyslovene. Zvláště dopis paní Kudrnové připadal mi, jako bych jej byla sama psala. Jiná paní opět píše, že je nás takových více. Krásná to útěcha pro ženu, která stále pilně pracuje a od muže dostává se jí za to jen nadávek, pomysli si sobě, že je nás takových více. Děti pak, když vidí, že maminka sklání hlavu, snad proto, aby neviděly, že má oči plné slzí, mohou si též pomysliť — takových maminek jest asi více a tatínek, ten když vše zařídí, konečně může si též pomysliť — takových mužůžek jest nás asi více! Čtené dámy, toto stojí věru za přemýšlení. — Z dopisů pí. Hotovcové opět vysvítá, že ona touží, aby sobě mohla spokojeně stáří zajistiti. Konáme-li svoji povinnost, pokud jsme mladší, byt by nám sebe téžší připadala, tu teprve, když sestárneme, rádi na ony chvíle vzpomínáme. Jiná paní zase praví, domlouvá-li dítku, že ono útěchem k babičce vyhrožuje. Ano, dítka dobře chápe, kdo je má rád a že jest to nejvřelá matka, která nade vše je miluje. Však nemůže nikterak pochopit, proč mu matka tak často odpírá to, co ono má rádo. — Opět jiná paní radí, jen prý se nepřeháněvat. Zajisté, kdo dovede se v čas potřeby opakovat, ten se nepřehání, následkem čehož je vždy ve výhodě, neboť přehánělení se často učiníme to, co potom nemožno nám více napravit — o tom někdy povím ze své zkušenosti. Konečně nemohu mlčením přejít a musím vyslovit paní Kulíkové, že ze srdce jí přeji, by se šťastně se svými drahými tam ve staré vlasti shledala. Domnívám se, že tuším, co zklamání a opět naděje bylo jí zařiti od chvíle, kdy s nimi se rozloučila. Ach, ta sladká naděje! Však kdyby též nebylo, život náš zajisté byl by mnohem krušnější. — Čtená pořadatelko, dovolíte-li, tedy i já povím, jak jsem byla z těžké nemoci vyléčena. Jest tomu právě 18 roků, kdy špatně se mi udělo a stále hůře mi bylo. Ačkoli jsem ničeho do úst nezavala, přeč žaludek můj ustáveně byl přeplněný a stále více bolel, tak že velikých bolestí bylo mi zakoušet. Zvláště během noci jsem mýslávala, že se rána více nedočkám a ve dne opět tonula jsem v strachu před příští nocí. Tak to trvalo několik dní a již jsem každou chvíli očekávala, že to bude mojí poslední. Jednoho dne, když již se k večeru sehylovalo a kdy obyčejně bolest na chvíličku se zmírila, tu jsem přemýšlela, což jest možný, abych takovou bolest přečkala? A zase již ta hrozná noc se blížila, to asi bude již poslední a já všeckrát slunéčko vycházet nespátřím a o no ježt mi přeč tak milé, neboť mnohokrát již smutně mě myšlenky rozehrálo a přeč snad zase nebylo mi nikdy tak milé, jako právě dnes. To jest asi tím, že už je více nespátřím. Můj Bože, tolikrát jsem si již surti přála a nyní, když přichází, zdá se mi, že bych tak ráda žila, jen kdyby to mohlo být. Jak těžce asi se musí unírat lidem, kteří jsou šťastni, kdežto já nikdy šťastnou nebyla. A hned na to mi zase napadlo, čeho vlastně potřebuji litovat, etež nikdo pro me plakat nebude. Muž bude rád, že se mne již konečně zbaví a děti, ty než poznají, koho ztratily, zatím trochu pozapomenou a nebudou jim to tak líto. Ovšem vím, že budu upřímně pro maminku plakat. Nic naplat, musím se však do toho dle okolností vpraviti a pomysliť sobě, že to tak být musí. A tak jsem myslela, že jsem již se světem vypořádaná, když v tom přišly nejstarší a mladší dectuška a vypráví mi, co se jim stalo. Její správa tak mě rozrušila, že v nesměrné bolesti začala jsem se svěřet a v duchu takto jsem prosila: "Bože všemohoucí, vidíš, co se jim stalo a to jsem ještě tady, což až tu nebudu, jak potom budu zkoušet! Smiluj se na nás, nadě mnou, ale nad těmi dětmi a zachovej jim matku a já Ti za tu lást bud vždycky po vděčna. Bože, vidíš, jak Tě pro-

šlá. Proč ale tedy tak tloukl? A čím více se chubil, jak je mohli pochytat, tím více jsem pochýbovala, si myslila, bys toho asi pochytal, spíše oni by tebe chytli a útratu ti způsobili, neboť manžel měl hodně přítelkůž, z nichž každý mu hleděl co nejvíce dobroty udělat. Jeden dokonce ze samé dobroty k mému muži dal do markýče za \$200 majetku, který ani neměl. Když se bankéř o tom dověděl, jakou má jistotu, poradil manžel, aby to od něho vykoupil. Měl tehdy velkou z toho radost, že bude moci svému přítelkovi trochu té jeho dobroty splatit, tak to koupil. Říkala jsem mu, aby si dal pozor, že ho jako vždy zase ošidí. Na to zase mi manžel vyřýkal, že jsem hloupá, jak prý by ho mohli ošidit, když on sám ho má v hrsti. Odpověděla jsem mu, že vím, že jsem sice hloupá, že ale nemohu si pomoci, neboť kdykoliv on začal se na něco těšiti, vždy se mne zmocnil strach, že to s ním špatně dopadne. Kdežto on docela mírně mi řekl, abych v tom případě žádného strachu neměla, neboť nemohl mi prý ničeho udělat a zase dodal: "Když ho mám, tak ho mám!" Když pak přijel z města, kde to dávali do pořádku, tedy jsem se ho otázala, jak že to tedy asi urovnali. Inu, přítelkyně prý si počítal padesát dolarů a na \$150 mi dal notu, načež já jsem mu markýče vrátil. Uděvené jsem opakovala — tak \$50 dal's mu skoro zadarmo a on ti dal na \$150 notu? Nu, to jsi to zase vyvedl! Potom ovšem zase následovalo těšení. Jen se těš a říkej neustále, nyní ho mám — já již ani nemuknu. A vidíte, přítelko má dodnes, však ještě ale ani jediného dolarů od něho nedostal, vzdor tomu, že již přes 20 roků od té doby uplynulo.

UVEDENÁ ODPORUČENÍ NEJLÉPE SVĚDČÍ, JAKÝM BLAGODÁRNÝM DOBROLÍPĚM JSOU MAMÁ A LÉKY, JEŽ VYRÁBÍ MRS. FR. OTOUPALIKOVÁ.

Čtená paní Otoupalíková, přijímáte pozdrav a poděkování za maet, která se u mně vřelně osvědčila. Děsné bolesti mě krč, vteer jsem si jej namazala a ku podivu, ráno vůbec bolest jsem necítila. — Měj otee méh bolestí ruku tak, až pod pažel účelala se mu boule. Namazala jsem mu bolest a ráno byl otek pryč. Vati maet odporučil všem. Vaše přítelkyně.

Mrs. Marie Prota, Ravenna, Nebr. — Srdečný pozdrav a poděkování za maet. Strážná bolela mne zláda. Jakmile jsem si je namazala, bolest zmizela. Laskavě mi jí pošlete ještě za \$1.

K. C. Mueller, Astoria, L. I. — Čtená paní, děkuji za maet. Měl jsem láze, který po prvním namažení se ztratil.

Dopisy s objednávkou adresujte na:

Mrs. Frances Otoupalik, VYRABITELKA David City, Nebraska

šlá. Jsi vševědoucím, jak lidé říkají, Jsi tak milostivý, jak lidé v Tebe doufají, dejž, abych se u zdravila, tak abych mohla své děti chránit a pro ně pracovat. Nikdy již nebudu na svůj osud reptat, nikdy se nebudu zlobit, po žádných zábavách nebudu toužit, jako dřívě jsem toužovala (ovšem že nadarmo), ani svému muži nebudu odmílovat, ať již se se mnou jakkoliv vadí. Překřala jsem noc a více jich a když jsem opět povstala a začala přecházet, manžel s mnou pobíhěl a říkal, co prý tu bylo nářku — "já myslil, že pojedle a ona zatím nic!" Domnívala jsem se, kdybys věděl, jak jsem Pána Boha prosila, a bych nemusela odejít, raději ale zase jen bítat, že bys ještě více se mi posmíval. Jakkoli v těžké chvíli jsem omeň sblížila, přeč ještě téžším bylo jej splnit, neboť když děti zlobily, tu bylo třeba jich napomenout, ba někdy jim i nabít. Muž říkal, to je ně jakocho napominání a poučování, proč chceš, aby děti byly lepší, když ty k ničemu nejsi? Odpověděla jsem: Právě proto, že já nejsem k ničemu, chei, aby děti byly lepší! Na to on říkal, proto že jsem často zasmála, vždyť hloupí právě jsou k vůli těm chytrým stvoření. Pomysli si, aby tak chtěli chytrýho šidit, jaká by to byla práce, kdežto hlupák dá se hned oklamat. Nyní často vzpomínám, co jsem se svému muži hlouposti navývala. O některých se Vám zmíním, ne snad pro to, abyste se mi smáli, ale pro výstrahu těm mladším. Jednu hloupost vyřčím zde hned. Měli jsme totiž obchod v jednom městečku v západní Nebrasee. Sami však zůstávali jsme na farmě, 1 mil od města vzdálené. A tu se stalo, že jsme byli několikrát noří dobou okradeni. Když se zase jedna taková výprava chystala, tu jeden z mužů přišel a uvědomil o tom mého muže a zároveň mu poradil, aby si několik lidí zjednal. Jakmile pak budou mít zboží lupiči naloženo, aby je překvapili a zatkli. Když tedy onen zmíněný den se přiblížil, muž mi řekl, abych tam večer přišla a přinesla provazy, tak aby lupiče, až je chytí, mohli svázat. Když jsem večer děti uspalala, tedy jsem se na cestu do města vypravila. Na cestě proti mně přicházel ryehtář a ptal se mne, zdali si přeji vidět Mr. Havlíčka. Odvětila jsem, že ano! Ryehtář se mně nabídl, že mne tedy v nejbližším od našeho stavení, kde jsme hezky dlouho čekali. Konečně několik mužů přišlo k našemu stavení a hned začali od něho tlouci kamenem. Patrně chtěli se přesvědčit, je-li někdo uvnitř. Já tehdy vešla polekaná šeptala jsem muži, že nám vícecko rozbijí. Zároveň jich několik přišlo právě tam, kde my jsme byli. Ačkoli jsem mluvil tlumeně, přeč nás spozorovali a hned rozsvítili, na nás si posvítli, při čemž spatřili mého manžela, jak dřel připravenou ručnici a mne s kotoučem provazu. Hned ošleli k těm druhým a, když se asi poradili, s vozem pryč odejeli, našlo mi již pěkné domů jako vítězové z bojště, aniž by nám byl přišel jediný vlásek na hlavách ku škrvnutí. Ovšem já měla radost, že to tak bládeč dopadlo, kdežto manžel říkal, že jsem byla hloupá, neboť jak prý jsme mohli lupiče lapit, když prý jsem je vyplačila. Myslíla jsem si, že jest to divné, že jsem já tak hlou-

pá. Proč ale tedy tak tloukl? A čím více se chubil, jak je mohli pochytat, tím více jsem pochýbovala, si myslila, bys toho asi pochytal, spíše oni by tebe chytli a útratu ti způsobili, neboť manžel měl hodně přítelkůž, z nichž každý mu hleděl co nejvíce dobroty udělat. Jeden dokonce ze samé dobroty k mému muži dal do markýče za \$200 majetku, který ani neměl. Když se bankéř o tom dověděl, jakou má jistotu, poradil manžel, aby to od něho vykoupil. Měl tehdy velkou z toho radost, že bude moci svému přítelkovi trochu té jeho dobroty splatit, tak to koupil. Říkala jsem mu, aby si dal pozor, že ho jako vždy zase ošidí. Na to zase mi manžel vyřýkal, že jsem hloupá, jak prý by ho mohli ošidit, když on sám ho má v hrsti. Odpověděla jsem mu, že vím, že jsem sice hloupá, že ale nemohu si pomoci, neboť kdykoliv on začal se na něco těšiti, vždy se mne zmocnil strach, že to s ním špatně dopadne. Kdežto on docela mírně mi řekl, abych v tom případě žádného strachu neměla, neboť nemohl mi prý ničeho udělat a zase dodal: "Když ho mám, tak ho mám!" Když pak přijel z města, kde to dávali do pořádku, tedy jsem se ho otázala, jak že to tedy asi urovnali. Inu, přítelkyně prý si počítal padesát dolarů a na \$150 mi dal notu, načež já jsem mu markýče vrátil. Uděvené jsem opakovala — tak \$50 dal's mu skoro zadarmo a on ti dal na \$150 notu? Nu, to jsi to zase vyvedl! Potom ovšem zase následovalo těšení. Jen se těš a říkej neustále, nyní ho mám — já již ani nemuknu. A vidíte, přítelko má dodnes, však ještě ale ani jediného dolarů od něho nedostal, vzdor tomu, že již přes 20 roků od té doby uplynulo.

POŘADU A SPRÁVU SPOLKOVĚ každému podám a bodovných pramenů státních i vládních záznam, kdo by se chtěl usadit v Křesťovské krajině, v kteréž usmá spolehlivě spř. vy. Přílože dvoustranný kolek na odpoč. C. E. Šťastný, Bolus, Iowa. — Advertisement